

"El Jefe..."

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...no se equivoca nunca."

Any VI - Núm. 224

Barcelona, 20 de Febrer de 1936

Preu: 20 cèntims

Les eleccions de les Esquerres

Malgrat les inqualificables coaccions dels escamots ajudats per la policia, les cèdules falses i els petards del carrer de Casp, el Front d'Ordre guanya en tota la línia.... al Districte IV

—La jornada electoral de diumenge — ens deia el senyor Puig de la Bellacasa— fou terrible per a la Lliga. Mai, ni en els temps més bàrbars de l'Esquerra, no s'havia vist una cosa igual. Perquè les esquerres varen prescindir del més elemental respecte a les autoritats legítimes i constituïdes, per llançar-se a la violència més desfermada i a la més descarada coacció. Mai no s'havia vist una cosa igual, repetixo. No sé si vau veure l'espectacle del carrer de Casp. Si el vau veure, vau veure que era un espectacle depriment i indignant. Uns turistes estrangers que jo acompanyava a votar, se'n feien creus i deien que en cap país civilitzat no es podia veure una cosa igual i, vaig haver-los de dir, per no fer quedar malament la nostra estimada Catalunya davant d'ulls turistes i estrangers, que mai no s'havia vist una cosa igual. Calia veure com actuaven els escamots, d'una manera tan descaradament dissimulada que feia escurixir. Ni ens atrevírem a treure cadires per a les cues, de por que no les deixessin votar.

tos que passaven, fins que fou recollit per una anciana; don Raimond va haver de venir a peu des de la Rabassada. Es intolerable aquesta manca de respecte per als drets i les aficions de l'home de dretes. Ara, que no els ha valgut, perquè la nostra candidatura, a cada hora que passava anava més munt, més amunt, més amunt, ja que per un voler de Déu els vots falsos que tiraven les esquerres a les urnes es tornaven nostres i, per tant, legítims.

Quan les esquerres revolucionàries se n'adonaren, varen voler fer votar els obrers que, amb la seva abstenció sempre ens havien donat els vots a nosaltres; els feren comprar per uns desconeguts que repartien bombes a les barridies extremes i a la Plaça de Catalunya.

—I s'atreviren a votar?
—Ja ho crec que s'hi atreviren; però fou inútil.
—Perquè?
—Perquè no ens votaren a nosaltres.

—No ho entenc.
—Molt senzill. Si no ens votaren, quin valor tenien per a nosaltres? Cap. Doncs ja veu com fou inútil. A més, eren vots marxistes i anarquistes i si no volíem marxistes i anarquistes a la candidatura, per què n'hauríem volgut a les urnes? En podíem ben bé prescindir i en prescindírem, com prescindírem dels dels nombrosos falsos frares, monges i capellans que votaren per la revolució. Potser es pensaven que no ho vèiem que eren falsos? Per això el nostre triomf fou rotund, aclaparador, definitiu.

—Sobre les esquerres?
—No, home, no, no ens hi fem amb aquesta gentussa. Sobre els dotze companys de candidatura restants: Quatre contra dotze, i vençels, no li sembla que és una gran victòria?

Lapidació del Dr. Mur

Ahir va tenir lloc a la Universitat la cerimònia de l'arxivament definitiu del rector per accident o per desgràcia, Dr. Mur.

Complint la darrera voluntat del finat, que no se'n volia moure, el doctor Mur, com el seu nom indica, fou col·locat en una *hornacina* i emparedat convenientment. Assistiren a la cerimònia el Dr. Bosch Gimpera i els altres membres del Patronat, acompanyats dels estudiants que estudien. Els de F. E. el ploraren copiosament pels nombrosos favors rebuts.

El senyor Angulo li portà unes flors i una làpida que diu:

Darrera d'aquest mur descansa en pau el doctor del mateix nom

EL FRONT CATALA D'ORDRE

Les dretes tenien raó Ha començat la russificació de Catalunya

per ANGEL FERRAN

Tan bon punt l'ona llarga de Ràdio Barcelona hagué encaixat damunt Munic, d'amagat de l'ona curta de Ràdio Berlín, amb l'ona llarga de Ràdio Moscou, els dirigents del Kremlin es feren traduir el missatge de diumenge a la nit del senyor Martí de Vesses i, fregant-se les mans, feren un salt eixamplant les cames i els braços tocant-se les puntes dels peus amb les puntes dels dits, i digueren amb el més pur accent comunista:

—Ja els tenim!
I tot seguit donaren, en rus, unes ordres concretes, comunistes i enèrgiques, a la brigada de xoc que des de la dissolució de Corts s'esperava i aquesta es tirà de cap a unes màquines *tragarrubles* i miraren el comptador. Les eleccions espanyoles, afavorides pel canvi, els havien resultat baratetes: 275. Però ara calia procedir, com s'havia convingut en el pacte de Kalaf, a la russificació del país comprat i tot seguit la brigada de xoc es posà a tirar sacs d'or rus al *tragarrubles* i engegaren la màquina.

Immediatament es sentiren els efectes a tot Espanya: dilluns, com tothom sap, baixà arreu considerablement la temperatura, el cel es cobrí i començà una nevada imponent; el camarada Moleff s'apoderava de la Generalitat i el camarada Piff Sunyeroff de l'Ajuntament. El poble fou sotmès a una severa dictadura del proletariat i el proletariat contestà decidint treballar com un sol home. Es començà a parlar de l'assalt al poder i de que els camarades Martineff Barrioff, Azañeff i altres russos, eren cridats pel camarada Alkalaff Zamoravitz, que ocupà la Presidència de la nova Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques de Pandereta.

Mentre es feia l'escrutini, es notà de sobte que els vots es tornaven vodka, i un ciutadà que intentà tocar una sardana al gramòfon, li sortí la Kamarińskaia. Anàrem al port i uns remers del Volga ens oferiren els seus serveis. Al jutjat s'ha rebut una reclamació de Strawinsky reclamant la propietat de la sala de ball "L'Ocell de Foc". Tot canvia a un ritme accelerat: l'únic que es manté ferm són les tovalloles, i encara perquè ja eren russes.

NOTÍCIES DE DARRERA HORA

El camarada Petrovitch Corominoff reclamà la convocatòria urgent de la Duma, que estava a dieta. Els taxis han estat convertits en troikas i la censura ha obligat *La Veu de Catalunya* a canviar el seu nom pel de *La Balalaika de Catalunya*.

(Urgent.) La Duma local de Barcelona ha acordat canviar el nom de la ciutat pel de Samovarcelona.

Lleida (urgent.) Seguint l'exemple de Barcelona, Lleida ha decidit adoptar el nom de Mairingrad.

El senyor Cambó demana l'excedència al Dr. Irujo i es torna a retirar de la política

Entre els penosos deures de la professió periodística hi ha el d'arabassar declaracions als líders dels partits polítics abans i després dels igualment polítics esdeveniments.

I doblement penós ens resultava l'encarrec que en feu el nostre il·lustre director després de pagar-nos la setmanada, en ordenar-nos que anéssim a veure el senyor Cambó perquè ens donés una impressió del moment.

Afortunadament no el trobarem

Llegiu, a la pàgina 2, el **Romanso exemplar i fidel de l'incendi del Palau del Bisbe per la Lliga d'en Cambó.**

—Sorti que ara cobraré les cent mil pessetes de La Publicitat.

El Sr. Portela l'ha endevinada

L'allau de Centre avança, victoriosa, per tot Espanya

per J. M. PLANES

Madrid, 17.—S'han confirmat totes les prediccions del govern. S'han confirmat i batejat. Batejat amb xampany Brunet, que és el xampany de la victòria.

El senyor Portela, que tampoc s'equivoca mai, ja ho havia dit i repetit: l'entusiasme per les candidatures de Centre creix enormement a tot Espanya.

Ha crescut tant, que a hores d'ara ningú no el coneix.

El Centre s'ho enduu tot. El Centre ha triomfat.

Visca, el Centre? Visca!

Quan a Madrid s'han començat a conèixer els resultats que donen a les candidatures centristes la victòria que tothom sap, l'entusiasme s'ha desbordat. La multitud s'ha llençat al centre dels carrers. Els crícs de *Viva el Centre, Abajo los extremismos*, han commogut tot Madrid.

Els manifestants centristes s'han dirigit primer a la Casa del Poble i l'han cremada. Després han anat a cremar "Renovación Española". Seguidament, han estat curosament incendiades les imprentes d'*El Socialista, A B C, Mundo Obrero i El Debate*.

A la caiguda de la tarda el senyor Portela, aclamat per la multitud, ha parlat des del balcó cen-

tral del Ministeri de la Governació. —Ciudadans — ha dit—: Serenitat, ordre, disciplina. L'allau de Centre avança victoriosa per tot Espanya. La República de Centre ha triomfat. Tingueu calma. Fem-nos dignes de la victòria. No us feu dels extremistes de centre: són uns agents provocadors. Pas a la revolució centrista!

Les primeres mesures del govern no s'han fet esperar. S'ha ordenat que tots els centres polítics es converteixin en polítics de centre. La *Gaceta* publica un decret modificant el reglament del joc de fútbol: queden suprimits l'extrem dreta i l'extrem esquerra i s'augmenten els davanters-centre i mitjos-centre.

Es preveuen dies de glòria per a Espanya. S'està descobrint, per moments, que el centrisme és unànimament sentit per la immensa majoria dels ciutadans. L'Església tem, amb raó, la naixença del mite Centre, i de la mística Centre.

Ha estat detingut un radical, el qual, pretextant un entusiasme patriòtic propi de les circumstàncies, s'havia emportat distretament el centre de mesa de cal senyor Chapieta.

Josep PLA

per la còpia J. M. Planes

UN PORC

per PEER GYNT

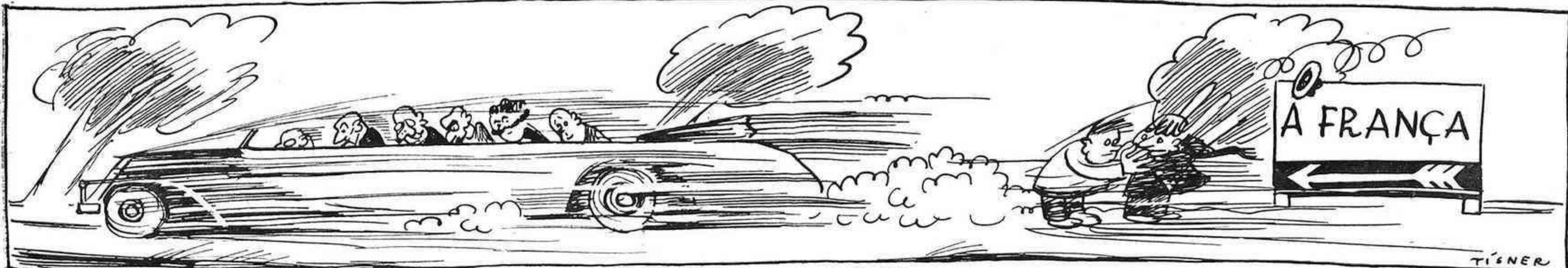
No l'anomenarem pel seu nom. Se'n podria apropiar per demanar ajut a la justícia de don Jovino. Ho faria, segurament. Totes les precaucions són poques quan s'han de tenir tractes amb un porc.

Un porc de Vic, terra de llangonisses. La seva campanya electoral a *La Veu de Catalunya* ha estat d'una baixesa sense precedents i—per fortuna—sense imitació possible a la premsa de Catalunya. Ha batut tots els rècords: el rècord de la indecència, el rècord de la grolleria, el rècord de la mala fe, el rècord de la procaicitat, de la poca-solta, de la manca de bon gust i de la demagogia. Una demagogia de color de cendra, sense resplendor, sense cap motivació generosa. Una demagogia d'esquena al poble i de cara a l'amo. Una demagogia de gog de ric.

No el volem anomenar, però tampoc no fa cap falta. I això també és un rècord. Les dotze lletres d'un nom i d'un cognom reduïdes a sis: un porc. No cal dir res més. Tothom sap qui és. Tots estem entesos. No pot haver-hi ni la sospita de l'ombra d'un dubte. Es ell!

Es l'home del xampany de la victòria del front d'ordre. Es l'home del xampany per celebrar la derrota de Catalunya. Es l'home que, mentre hi ha quatre mil catalans a la presó, mentre els tribunals militars espanyols es disposaven a dictar penes de mort contra catalans patriotes, veia la diada de les eleccions com un xeflis imponent de tots els satisfets, de tots els gaudits, de tots els trapelles, de tots els feixistes, de tots els funcionaris colonials instal·lats a Catalunya. El matí, a confessar i combregar, a encomanar la victòria a Déu Nostre

(Segueix a al pàg. 4 col. 4.)

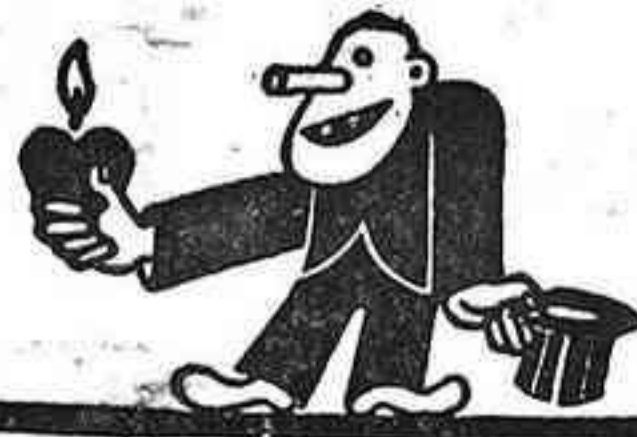
Senyor. A la tarda, a comptat vots. La victòria era tan segura! I després, la gran barrilla, el tiberi sense límit de preu. Els dinars ja estaven encarrigats. Les ampolles de xampany ja eren posades en fresc. A tots els bons restaurants les persones distingides i de bons sentiments polítics, amb la vida assegurada i la prosperitat garantida, menjarien fi i beurien sec. Al Palau Episcopal es destaparien les ampolles sense fer saltar el tap. El mal del bisbe Irurita no vol soroll. A Falange Española es disposaven a beure el xampany de la victòria amb porró. Delicada reverència als 30 anys de catalanisme de la Lliga.

Un cop proclamats els candidats del Front Català d'Ordre per la Junta del Cens, els tribunals militars, ajudats amb eficàcia pels delators, estarien en condicions de continuar la seva feina, amb tota tranquil·litat. Els anys de presidència i les penes de mort anirien caient sobre Catalunya com una pedregada seca. I els milers de catalans a la presó, i els milers de famílies catalanes sense alegria, s'haurien de reñar, per tot consol, de la clèmencia del Front d'Ordre triomfant. Un bon dinar ruixat amb xampany predisposava a la generositat.

I bé, prou! Hem guanyat els catalanistes. Ha guanyat Catalunya. No s'han destapat ampolles de xampany. Es destaparan el dia que tornin els presos. Però, de moment, hem de celebrar la victòria d'una manera o altra. Per la meua banda, la celebren amb l'execució d'un porc.

Peer GYNT

amb el cor a la mà

—Les esquerres tenien ordres de Moscou.
—I les dretes tenen ordres d'anar a fer...

DEU I XAMPANY

L'article amb què Manuel Brunet coronà la seva campanya electoral a *La Veu de Catalunya*, ha superat totes les esperances.

Aquest article, que quedarà en els annals del periodisme català com un model de baixesa, acabava així, textualment:
Penseu que ens ho juguem tot. Votau i encomaneu-ho a Déu. I comenceu a encarregar el xampany de la victòria. Si sabéssiu els dinars que hi ha compromesos i les ampolles de xampany que es destaparan entre dilluns i diumenge! La victòria és tan segura!
Han fallat Déu i el xampany.

LERROUX I ELS MORTS

El senyor Casimir Giralt, que alguns creien mort, va ressuscitar diumenge.

Va ressuscitar i publicà un article a *Renovación* que es titulava així: *¡Sés y a pillos! ¡Logros para Lerroux el día por Barcelona!*

L'article començava així:
El epistolario de Alejandro Lerroux, que nadie podría superar en belleza y en profundidad, se entregó hace unos días con una epístola que más que de tal tenía de uenga.

Terminaba su escrito el señor Lerroux, con las siguientes frases:
—¡Adelante!
—¡A mí los buenos!
—¡Deben los muertos!
Si d'això no se'n diu parlar clar, ni mai.

CONFESSIO DE PART

En aquest mateix número de *Renovación*, hi havia un article titulat així:
¡Nuestro jefe sigue siendo el mismo de siempre!

Però, és que hi havia algú que ho dubtava?

EL CULPABLE

Diuen que diumenge a la tarda, quan conegué la magnitud de la catàstrofe electoral, el senyor Cambó es féu un tip de plorar.

Un dels comptats presents a aquesta trista escena, va sentir com el líder de la Lliga deia que tota la culpa era del bisbe Irurita, que els havia obligat a anar a la coalició.

En matèria de bisbes, el senyor Cambó hauria fet be de no referir-se de ningú més que de Torres i Bages.

Sala Parés

Del 8 al 22

EXPOSICIO DE PINTURA

PLANAS - DORIA

Romanso exemplar i fidel de l'incendi del Palau del Bisbe per la Lliga d'en Cambó

A les cinc d'ahir a la tarda, diu que el van anar a cremar. Duïen foc i duïen esca (duïen l'esca del pecat). Del palau del senyor Bisbe ja mai més se'n parlarà.

Tanta "Veu" i tanta història, tant d'encendre i tant matar, diu que els homes de la Lliga han encès i han arborat.

—Si ells no encenen jo ja em cremo— diu que en Bastos va exclamar.

Com que en Bastos és un trumfo, don Francesc se'n va a trobar:
—Qui ho diria!

—Jo ja ho deia!
—Qui s'ho havia de pensar!
—Malviatge el senyor Bisbe i el rector que el batejà!

—Don Francesc, no és pas el bisbe el més brut i el més vilà. Més que el bisbe és el canonge el qui haveu d'arrossegar. Com el joc de putxinel·lis n'hi ha un que manà d'amagat.
—!Irurita!

—El Secretari!
Es aquest qui ens ha embarcat amb Lerruixos i Cireres, Traveries i Jaumers, i amb carlins —Déu ens en guardi!— que són l'esca del pecat.

—Tant Bancells com Irurites, tant-se-val, l'han de pagar! Vós que teniu bo a la Campsa ja us en hi podeu anar. Agafeu-los la benzina, aviseu a en Solà, i digueu-ho a don Lacandru que potsè ens hi ajudarà.

Quan ho deien al Lacandru ell que es posa a predicar:
—"Por la patria y por la iglesia, por vergüenza y dignidad al obispo de la "dosis" (aquest Pic, si en fa de mall) y al Bancells, su mano derecha, vamos todos a linchar. Se acabaron los Gilrobes; Cataluña y nada más. Quien no sea autonomista no nos venga ni al detrás. Por su mala compañía cuanta hiel e indignidad! Vamos a quemar la casa, el Palacio episcopal."

Tots els nanus de la Lliga me li corren al detrás. Don Lacandru es posa el jipi, canta el "Tu me l'encendrás". Don Francesc li va al darrera mastegant renecs tronats. Don Lluís Duran Ventosa, mentre es senya esgarriat, s'afegeix a la cridòria junt amb el senyor Nadal. El senyor Pere Rahola,riu que riu i que riu, empunya amb el senyor Bastos el seu idem, que és un as. Tots plegats, mans a la feina, calen foc a tots costats i les flames purifiquen tota l'esca del pecat. El Bancells i l'Irurita s'hi rosteixen condemnats.

Pares que teniu mainada, joves que ja us fareu vells, que la història que us he dita us sigui lliçó i consell: Amb les males companyies no volgueu saber-hi res, ni que ho mani el senyor Bisbe ni que us hi obligui el Bancells.

DILLUNS

—Per què m'ho hauran dit que això del Front d'Ordre m'hò trengui del cap?

L'ELECTOR NUMERO 1

L'elector número 1 va ésser el senyor bisbe, el doctor Irurita.

Va votar el primer al col·legi que li corresponia, al carrer de Marlet. Hi era a les vuit en punt. Rectifiquem: des d'abans de les vuit.

Ho féu, diuen, per donar exemple. La veritat, però, sembla que és tota una altra.

El doctor Irurita devia témer que algun desaprensiu li prengués el vot amb un dels carnets de treball falsificats pels esquerrens.

EL DR. ALOMAR AMENACA AMB TREBALLAR I HO HA DE COMPLIR

Com ja explicàrem, el mallorquí i metge de la Barceloneta senyor Josep Alomar, va tenir una forta enrabada perquè no l'havien convidat a dinar a can Solé i a visitar les platges en companyia del senyor Coll i Rodés quan feia d'Alcalde, i havien dimitit la presidència del Casal de la Barceloneta i amenaçava amb fer-se de la F. A. I. i posar-se a treballar. Varen dir que el senyor Cambó el cridaria, l'emocionaria, el faria plorar i tot quedaria arreglat. Les coses, però, anaren més bé del que deien. El senyor Alomar fou cridat, plorà d'emoció i després plorà de gust quan va veure que el nomenaven per al Comitè d'Acció Política de la Lliga. Aleshores es llançà a organitzar les eleccions a la Barceloneta, oferí flassades, les recollí quan varen ésser rebutjades, perdé les eleccions i ara, amb el seu càrrec de tot repòs, es dedicarà novament de ple a les investigacions científiques i podrà acudir un cop cada sis mesos al Laboratori Municipal. Així el seu estimat fill haurà de falsificar-li la firma dos cops menys cada any.

NOTES DE SOCIETAT

Entre les nombroses adhesions al triomf de les Esquerres s'ha rebut una atenta i entusiasta carta del conspicu esquerrà senyor Orfila, secretari del senyor Macià abans del 1928 i Alcalde d'Igualada durant la dictadura, oferint-se en tot i per a tot.

En la penúria de personalitats amb què es troba el Front Popular, l'adhesió del catalaníssim, esquerraníssim, republicaníssim, conseqüentíssim senyor Orfila ha estat particularment agraïda.

Hom espera d'un moment a l'altre poder oferir-li alguna cosa, la porta, per exemple.

La Crema d'afaitar Cremacoo, us permetrà afaitar-vos a diari... Proveu-la!!

"La Vanguardia" segueix pe a pa el programa tractat en "El Be Negre"

Fidel als punts de vista que el senyor Godó expressà amb tota claredat en la lletra oberta que li publicàrem en el darrer número de EL BE NEGRE, "La Vanguardia" de dimarts publica l'article que tots esperàvem.

Triomfants les Esquerres, el senyor Gaziol s'acnra amb els que durant la campanya electoral l'apretaven perquè fes descaerament la propaganda del Front de Reial Ordre, i els diu, textualment: *Ahora tal vez se comprenda la razón de ser de nuestra actitud, que no tuvo nada de olímpica, pero sí muchísimo de clarividente.*

Molt bé, senyor Gaziol, molt bé. Nosaltres no ho hauríem pas dit millor.

Què diantre es pensaven aquests ximples? Que la "Vanguardia" havia d'abominar de les Esquerres abans de saber si havien perdut?

Hoy, pasada la prueba, seguimos igual. Por eso decimos y diremos mil veces, si es preciso: que se respete la voluntad popular.

Aquest paràgraf de "La Vanguardia" reflectiria molt millor els veritables sentiments del període, si els dos punts estiguessin col·locats d'una altra manera. Així, per exemple: *Por eso decimos y diremos mil veces: si es preciso, que se respete la voluntad popular.*

Ha estat precis.
"La Vanguardia", d'acord una vegada més amb EL BE NEGRE, ha complert amb el seu deure.

S'intentava incendiar la casa del Sr. Esclasans

Ahir a les vuit del vespre, la policia detingué un individu que intentant dissimular-se, procurava acostar-se al domicili de l'ingent poeta nacional, l'autor del *Sistema* i dels *11.000 Rimes*, Agustí Esclasans.

Al detingut li foren ocupats un bidó de gasolina i dues ampolles de líquids inflamables, la procedència dels quals no sabé explicar satisfactoriament, ja que digué que els havia rebut d'un desconegut a la Plaça d'Espanya i després que els havia trobat al carrer de les Cortes. Convenientment interrogat i sotmès a un tractament de forunculosi, declarà el detingut anomenar-se Francisco Cambó i Batlle. Un cop descobert el nom, es cercà la seva filiació i se'l trobà fitxat com antic catalanista d'acció, encara que recentment havia abandonat aquestes idees extremistes.

Veiem que havia estat reconegut declarà que es proposava portar a cap una venjança contra el senyor Esclasans, cremant-li la casa perquè aquest havia incitat les masses a cremar la seva quan era de l'Esquerres.

Els policies, amb aire paternal, li feren veure el penediment de l'ofensor, ja que ara col·labora a *La Veu*, però el Francisco ahegà que estava segur que ara tornaria a les andades i perquè coneixia el paño volia sangrar-se en salut.

5.000.000 D'HEMATIES

La sang és formada per un líquid que porta en suspensió uns corpuscles anomenats hematies o glòbuls roigs i el seu nombre per mil·límetre cúbic de sang normal ascendeix a 5.000.000 en l'home i 4.500.000 en la dona.

La disminució d'aquestes xifres normals debilita el color vermell de la sang i dona lloc a una enfermament anomenada anèmia, que es caracteritza per la palidesa del rostre, l'aspecte malaltís, els mareigs i la debilitat en totes les seves manifestacions.

Recomanen els metges en aquest cas el Fosfo-Glicò-Kola Domènech, que tonifica l'organisme i guareix ràpidament l'anèmia. Venda: Laboratori Domènech, Ronda Sant Pau, 71 i farmàcies.

Les liquidacions que fa la Casa Bastida

Passeig de Gràcia, 18

permeten ara més que mai vestir per pocs diners, tota vegada que abandona a qualsevol preu totes les existències sobrants de la temporada d'hivern.

	des de	25	Pessetes
100.000 Abrics	"	15	"
100.000 Vestits	"	5	"
100.000 Vestits de nen	"	5	"
100.000 Pantalons	"	5	"
100.000 Imperm., trinxeres i plomes	"	15	"
100.000 Camises	"	4	"
100.000 Pijames	"	5	"
100.000 Suters	"	3	"
100.000 Mitjons fantasia	"	0'50	"

Amb les seccions de mida tant de Camiseria com de Sateria durant la liquidació els preus guardaran relació amb els anteriors.

Tenim una secció a mida ultraràpida que escollint el vestit o abric al matí el poden tenir llest a la tarda. Tot i amb les rebaixes, obsequiem amb segells d'Estalvi Popular de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvi.

Radio Discos Pelayo 1

I UN BE!

Don Joan March ha passat la frontera.

Ha passat de contraban.

El senyor Escala ha dimitit.

Se li ha acabat l'època de les "banques" grasses.

Potser si el monumental cartell de Gil Robles hagués estat fet amb paper de barba...

Tampoc no haurien guanyat.

L'actual Governador general és Moles, és Moles...

...Fes dagues, dagues...

Es millor fumar amb paper Jean, que fumar en pipa.

El senyor Lerroux anirà al cel.

Es a dir, ja hi ha anat.

Com es pot veure, l'or de Moscou ha fet el seu efecte.

De moment, ha contribuït a la "russificació dels esperits".

SOLE I AMAT CURTITS

Comença la quaresma

El Duelo es dona per acomiadat

Dilluns a les set del vespre pujà en un cotxe particular el qui en vida fou delegat de l'Ordre Públic a Catalunya. L'assistiren en els seus darrers moments els seus col·laboradors, el seu hereu, el senyor Caselles i un nombros grup d'amics i periodistes que donaren fe de l'acte.

El finat havia començat la seva carrera política en temps del general Martínez Anido com a comissari de Proveïments del Govern Civil, càrrec que exercí també en temps de la dictadura. En venir la República, passà amb un càrrec semblant a l'Ajuntament, del qual el tragué el senyor Casanoves quan fou president de Províncies, no per malvolença, sinó per fer-lo se-

cretari seu. Després del 6 d'octubre el dolor l'havia portat cap al partit radical, en el qual havia exercit els brillants càrrecs de governador de Granada i Saragossa, d'on el senyor Portela el va treure també, ja evolucionat cap al centrisme, per portar-lo a l'importantíssim càrrec que fins ara havia ocupat. L'enterrament fou una brillant manifestació, que acabà amb el seu reingrés a l'Ajuntament. Com diuen a les escoles, el Duelo se da por despedido, encara que es tem que abans dels tres dies ressusciti per a cursar la seva sollicitud de reingrés a l'Estat Català.

Serà com el retorn d'un exiliat.

El Be a les fogues

Política, anèdota i imparcialitat

Reportatge electoral

L'expectació que sol existir durant els dies que precedeixen la campanya electoral posseeix la paradoxal virtut de paràlitzar l'engranatge industrial i comercial de tot el país. La gent no compra perquè espera els resultats de les eleccions; la mena de declaració que sorgeix de les urnes; els botiguers no atenen els viatjants, car, alleuguen que cal veure com aniran les eleccions i així successivament van entrenyant i ralentint la seva marxa els múltiples ressorts a que la indústria i el comerç fan referència. A propòsit d'aquest estat abstencionista i de rigorosa expectació han circulat anèdotes prou divertides per a negligir-les en aquest reportatge. Un amic nostre ens referia el cas d'un senyor que li queien els pantalons i esperava comprar-se uns elàstics o un cop coineixedor de la realitat electoral.

També circula l'anèdota del pacient víctima d'un atac fulminant d'apendicitis. El metge diu: "L'hauré d'operar de seguida" i la veu previsor del malalt respon des de sota els llençols: "I si esperéssim després de les eleccions?"

La campanya electoral dels nostres temps es porta a terme utilitzant els sistemes més moderns, més dinàmics, més sensacionals i truculents. Només cal que aixequem els ulls—i a voltes ni això cal—per a veure l'imponent i atapeïda renglera de cartells que envaeix les cantonades i parets dels carrers. Cartells de tipus sentimental, anàrquic, social, amenaçador, de pànic. Aquest any s'ha portat molt una mena de cartells l'objectiu dels quals consistia en atreure l'atenció del ciutadà valent-se d'una estratègia qualsevol de redacció. Gràcies a aquest maquiavèlic procediment ha arribat un moment en que hom gairebé no podia desxifrar la procedència i mòbils dels cartells de referència. Així, doncs, el cartell que s'adreçava a les dretes podia resultar ésser obra de les esquerres i al revés. Aquest sistema no deixa d'ofrir un cert marge d'inconvenients. Per exemple: es corre el perill de que el poble es desconcerti i acabi deixant-ho corre, víctima d'un atabalament complet. O un altre encara pitjor: que plagiant els truc dels cartells a l'hora de votar les esquerres voti les dretes convençut de que així feia el joc a les esquerres. En una paraula: un veritable desori que convé que els partits polítics no ens el repetixin.

Els votants, aclaparats amb tanta eloqüència detectivesca, resten desarmats i quan han de donar el nom gairebé no goson.

Per aquests interventors, l'elector no ofereix mai cap prisma tèrbol o indesxifrabla. Amb un cop d'ull en tenen prou per a veure projectat damunt el seu pensament tot el film de la vida privada del votant que s'acosta a l'urna amb l'aire tradicionalment greu del que subjecta una candidatura.

Jo sempre he trobat que és una veritable llàstima que unes qualitats tan envejables com són aquestes de posseir un fixer mental no es posin al servei d'altres activitats al marge de la política. Aquesta gent—veritables saurins de la febre electoral—haurien de cobrar un sou del municipi i durant l'any disposar d'una oficina d'informació, els resultats de la qual serien altament satisfactoris.

—Que sap si la senyora Tal s'ha canviat de pis?—demanaieu.

I la resposta fóra rica en detalls i eloqüència:

—Sí, ara resideix al carrer Major, núm. 77. Viu amb el seu fill gran i totes les tardes surt a prendre el sol amb la filla del carbo-ner del 28. No hi vagi de nit perquè a l'escala hi ha un llum de gas molt deficient.

—Que tal?

—Heu o no heu anotat un bon suggeriment?

—I on el deuran posar, ara?
—Al Retiro.

MOLT BEE!

En Lluelles prepara l'home que fuig de Cases Fortuny. A l'estrena no hi assistirà don Joan March.

Al Romea fan funcions de *Mamá Inés* al preu únic d'una pesseta, i no omplen.

A aquesta gent els ha matat l'ambició. Si arriben a anunciar: "tot a 0'95", s'emporten l'èxit de l'any.

ASTORIA
Un novíssim i sensacional doble programa Radio

Grolette

amb **ADRIENNE AMES** i **RALPH BELLAMY**

JEAN PARKER
l'estrelleta en flor que es consagra com una primera gran actriu en

El Monstruo al Acecho
Son dos films Radio... naturalment

Maria de la O continua al Polorama. La gent ja comença a cantar-la.

Aló! Aló! Río? és una revista blanca interpretada per negres que tenen l'ànima blanca i la música negra.

Entesos?
Entesos.

En *Aló! Aló! Río?* Hi ha una desfilada de banderes i vestits internacionals, que culmina en un quadre on hi surt una bandera que presenta una cara brasilera i una altra d'espanyola.

En lloc d'un quadre, sembla un cromo de l'arribada de Colom a les Amèriques.

PUBLI GINEMA

Passatge de Gràcia, 57
Telèfon número 7869

Sessió continua 3 tardes a 1 matinalada
Solent 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió

UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

CATALUNYA

Gran èxit de la superproducció nacional, basada en la famosa obra de LOPEZ NUÑEZ

EL NIÑO DE LAS MONJAS

Una exclusiva DIANA amb RAQUEL RODRIGO i L. GOMEZ "EL ESTUDIANT"

De totes maneres potser desistirà per tenir tancat el teatre. Els presos li ho agrairan.

Al Barcelona hi hem anat a veure *La danza de los velos*, però ens hem quedat sense "danza", puix els "velos" són tan espessos que impossibiliten tota visibilitat.

De totes maneres, en Josep M. Peman encara és més espès.

SAVOY
Passatge de Gràcia, 86

Projectarà el reportatge complet de les eleccions a MADRID BARCELONA VALENCIA

per Fox Movietone-France Actualité Interfilm

No deixeu de veure aquesta setmana el nou programa del

SAVOY

D. CASASA BLENORRAGIA AGUDA I CRONICA, GUARIMENT TOTAL - SIFILIS PELL-LLAGUES DE LES CAMES

Tallers, 29 entresol de l'1 a i de 5 a 8 PRELUS ECONOMICS

COLLEGI

—Fa molt que us espereu?
—Dos anys!

Durant els "mitings" les incidències humorístiques han fet el corresponent acte de presència. Podrem citar-ne un reflecteix amb una certa fidelitat la mena de to faccios que neix en l'ambient de certs "mitings". L'orador—un jove apassionat—era d'aquests que es complauen en fer intervenir l'auditori. De tant en tant els demanava:

—No trobeu que tinc raó?
—Síiiii!—deia el públic.
Y al cap d'una estona:
—No creieu que és una exigència absurda?
—Síiiii!— tornaven a respondre els que seien al pati de butaques. I l'orador novament:
—Es que podem consentir-ho, senyors?
I altra vegada: la concurrència s'esgargamellava:
—No! Noooo!!
Un del públic, però, cansat d'intervenir es va aixecar i dirigint-se a l'orador li féu escoltar aquesta lícita advertència:
—En què quedem? El "miting" el feu vós o bé nosaltres?
L'èxit de l'ocurrència fou general.

Als pobles, especialment, entre els ocupants de les meses electorals hi sol haver un tipus el qual posseeix el do precieíssim de "dominar" tot el cens electoral amb la seva privilegiada memòria. Sap el nombre de votants, per qui votaran, a l'hora—aproximada que ho faran i si té una certa debilitat per allò que en termes electorals en diuen (tupinades). Davant d'aquest fenomen jo m'inclino admirativament i acabo confessant que no ho entenc ni ho puc entendre.

—El senyor Fulano? Ja ho crec que conec: porta un ull de vidre, cria canaris, col·lecciona segells, va amb bastó i porta bigoti rícat de les puntes.

GRANJA ROYAL

Tots els dies
Tés i sortides de Teatre

Amenitzats per les formidables orquestres **CRAZY BOYS** amb la simpàtica Star **LYBIA DIMAS**

Els Miures de Sobré de 10 a 12 nit
Concerts Toldrà

RUA BOLES NEU
0'75 cènt. caps

Industrial Bolsera S. A.

Ronda Universitat, 12
TELEFON 16983

Entre el personal que vota existeixen diverses variants: el que vota en blanc, el que no vota, el que es fa la candidatura (candidatura "feta a casa"), el que vota dues vegades i el que vota a nom d'una persona difunta. Definim-los amb poques ratlles: el senyor que vota en blanc és l'indiferent i etern escèptic que troba que tots els polítics ho fan prou malament i que no val ni la pena de parlar-ne. El que no vota regularment és un home carregat de compromisos i que es creu que la única solució per a ell consisteix en anar passant eternament la maroma. Aquests tipus, un cop passada l'elecció, sempre resulta que haurien votat "precisament" per aquells que s'han emportat les majories. Els que es fan la candidatura són els eterns tasta-olletes i els vaciànts. Volen i dolen. Treuen comunistes, posen raxals, ageixen un monàrquic, taten dos ce-distes, anoten un socialista que acaben substituint per un esquerrà, etcètera, etc. La tragèdia d'aquest elector comença a partir de l'endemà de les eleccions, quan els amics li demanen els noms que va votar. La resposta acostuma a ésser aquesta, com si es tractés d'un "cocktail" o d'una "paella" valenciana:

—Hi vaig posar una mica de tot. El que intenta votar dues vegades és un trapella carregat de mala fe i disposat a fer tots els papers de l'auca. No actua en pla "amateur". I, finalment, el més macabre i espectacular de tots: el que tracta d'erigir-se representant electoral en aquest món dels que ja es troben a l'altre (R. I. P.). Sovint és descobert i llavors els de la mesa el fan objecte de les bromes més acolorides:

—De manera que vós sou el senyor Fonoll?
—El mateix.
—Que no em coneixeu?—interroga el més barrilare de la mesa.
—No, senyor.
—Quina poca memòria! Precisament jo sóc dels pocs que varen venir fins al cementiri.

L'elector comença a perdre la serenitat, però, encara intenta reivindicar-se, i diu:
—Deu tractar-se d'un malentès.
—D'un malentès, veritablement. Vostè s'ha pensat que havia arribat el dia del judici final i s'ha precipitat. Em vol creure a mi: no resusciti més. Se'n faria l'estella.

El fals elector desapareix amb la cua entre cames convençut de la ineficàcia del "doblatge" electoral.

M. A.

Heu provat la nova creació *Cremaco*... És la crema d'afaitar més perfecta.

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit
grans partits a quinielas
pels asos de la pala.

Petits anuncis d'EL BE

PERDUES
Hom ha perdut eleccions de brillants. Per ésser un record de família, es gratificarà esplèndidament el qui sàpiga donar-ne raó. Dirigiu-vos per lletra a Lliga Catalana.

Les lletres ja deveu saber que no poden ésser lluminoses. No badeu!

He perdut la xaveta. Gratificaré amb esquila de franc la devolució. Dirigiu-vos a *La Vanguardia*, direcció.

VENDES
Venc l'ànima en bon estat, al millor postor. El diable té el vint per cent de descompte. Indiqueu ofertes a Miquel Maura.

Ens venem a l'or de Moscou. Us donaran raó a *La Veu*.

URQUINAONA

Nuevas aventuras de **TARZAN** per **HERMAN B R I X**

Imponent meravellós, el fantàstic convertit en realitat. Les imponents lluites dels habitants de la selva.

En el mateix programa: **BODAS DE DESPECHO** per **CHESTER MORRIS**

DEMANDES
Necessito acta de diputat. Pagaré. Escriviu Cambó. Laietana, casa d'en Cambó. Sigueu breus.

Hom necessita com el pa que menja, soci amb garantia per fer junts propers negocis electorals. Estic una mica escamat. Dirigiu-vos a D. Ale.

Dirigiu-vos a Jover Nonell. (Aquest anunci havia d'anar dissabte, però com que EL BE NEGRE no va sortir, el publiquem avui. El senyor Jover Nonell ja ens perdonarà que no sortim els dissabtes.)

LLOGUERS
Piset petit i reservat, necessito. Trameteu detalls a Duran i Ventosa.

MARYLAND

Avui i tots els dies
GRAN EXIT

LIMPIA FIJA Y DA ESPLENDOR

per la dinàmica **ANNY ONDRA** en una producció **UFILMS**

Tinc un pis per llogar. Manuel Brunet, 1, pral. 1.^a

Cerco habitació per saber on anar a raure mort. Sobretot que sigui ben airejada. Haig d'estar-hi jo.

Escriuiu a Alexandre Lerroux i Garcia.

DIVERSOS
Senyora de 30 anys (*) en plena desesperació, pagaria bé jove elegant i seriós que la fes riure per deu cèntims.

Imprescindible ésser de les "Juventuts de la Lliga".

S'admeten idees lluminoses per enlluernar, tipus lletres "Front d'Ordre" de la Plaça de Catalunya. El que no s'admeten són bombetes.

Escriuiu a *La Veu*. Sens dubte ho fareu millor que en Solervicens.

J. MUNTANYOLA

(*) De catalanisme i honrada administració.

PHILIPS
COMPTAT

LLARGS TERMINIS

RADIO UNIVERSITAT
Rd. UNIVERSITAT 1

BOTEU EL FRO

LES LLETRES PROTESTADES
—Sempre els quedarà el consol de fer una sopa de lletres lluminoses...

Homenatge merescut

Solemne inauguració de la Cala Parpal

Calmats els ànims i apaivagats els odís, més ben dit, apaivagats els ànims i adormits els odís, La Veu ha reprès la seva labor cultural, iniciada amb la genial idea de batejar les cales de la Costa Brava amb els noms dels socis de la Lliga, i ahir, dimecres, inicià la represa d'aquestes tasques amb la consagració definitiva de la Cala del Cavall Bernat, situat prop de l'Escala, batejant-la amb el nom de Joan A. Parpal.

Com que els ànims estan apaivagats, La Veu no ho està per molt de temps; l'òrgan de la Lliga no ha parlat de la cerimònia i el senyor Costa i Dén, propagador de la fe en la idea, ens ha pregat que nosaltres en féssim la ressenya. I, en efecte, la fem.

En autos particulars es traslladaren ahir al matí a l'Escala tots els polítics de la Lliga francs de servei, que eren tots, acompanyant l'homenatge. Arribaren a la bella població a les onze i tot seguit es posaren a cercar la cala, esport molt més mogut que el de cercar bolets, i recorregueren així tota la costa del Montgrí, sense trobar-la. Havent arribat l'hora de dinar, recordaren que el Cavall Bernat no és cap cala, sinó una roca de Montserrat i, preocupats per la manera com s'havia pogut produir l'error, dinaren i en acabant donaren el nom de Cala Parpal al lloc on es trobaven, que tampoc no era una cala, sinó un petit promontori.

El senyor Estelrich, com a més batxiller i emporadnès de la part de Mallorca, féu el discurs del bateig, començant l'elogi de la següent manera:

—Poble de Catalunya! Seguint en la ruta empresa pels nostres ideals, anem avui a donar a aquest promontori el nom de Cala Parpal, per a perpetuar els mèrits indiscutibles del nostre famós amic, ací present, que han eclipsat els del mai prou ben plorat Pol. Si en Pol visqués, de segur que cediria la primícia del bateig a l'amic Parpal, que tan bé ha sabut portar les eleccions, i m'encarregaria a mi que li traduís una oda pindàrica que ara no puc traduir per al company Parpal perquè no s'inc a mà els traductors de la Bernat Metge.

Es veritat que aquest indret, tot i estar prop de l'Escala, no és la cala Cavall Bernat que havíem triat, però tampoc no és cap cala, com l'amic Parpal ha resultat que no era un elector. El fet, però, d'haver triat el nom vell per a substituir-lo pel nou, ja és un encert, puix si s'hagués tractat d'una cala, s'hauria pogut dir cala Cavall a la Vela, i aleshores, quin nom més eufònic no hauria resultat el de Cala Parpal a la Vela? Això, i la presència del nostre ja per sempre més il·lustre amic senyor Escalas en la proximitat de l'Escala, cosa que també pot ésser origen de confusió, ens ha d'omplir d'orgull i d'esperança en l'esdevenidor.

El senyor Escalas parlà després, excusant-se per dir-se Escalas i haver estat origen d'un mar de confusions, però es justificà per la proximitat d'aquesta altra mar que és la Mediterrània.

El senyor Parpal es congratulà que hagués estat un indret tan bell l'objecte de l'elecció.

En sentir aquesta paraula, els assistents a l'acte li donaren una petita empenya i en haver-se assegurat que també era home a l'aigua i no tornava a la superfície, empenyeren alegrement el retorn cap a Barcelona.

Tres dies que ha guanyat l'Esquerra i encara no hi ha hagut cap violació!

Dalga'n's Déu!

El Bisbe està que buf

Quan en la nostra visita als centres polítics arribàrem, a les dues de la matinada, al Palau episcopal, un familiar, en saber la nostra comissió i la nostra representació, ens féu passar tot seguit a una magnífica sala romànica, decorada pel pintor del segle X, Vilaró i Cia. Sa il·lustríssima Manuel estava sentat en una poltrona i, sense mirar-nos, ens féu besar l'anell i ens donà una maledicció.

Justament estranyats pel que creiem una equivocació, li ho férem observar i ens digué: «No lo creas, ovejita; no me equivoco; el Jefe no se equivoca nunca y yo tampoco; si alguien debe haberse equivocado, ha sido el Papa, que es infalible. ¡Se acabaron las bendiciones, voto a San...!»

—Calm's, calm's, il·lustríssima; tot així ja ha dit el meu amic i no interrompeu el Dr. Bancells, el seu secretari... Davant les ovelletes... —¡Què ovejitas ni ocho cuartos! ¡Un hato de marranos todos!

—Alabat sia Déu! —varem fer nosaltres.

—Sí, sí, alàbelo todavía, después que se nos ha pasado a las izquierdas.

—Perdoni Sa Il·lustríssima; ho deien per dir-ho, no amb cap mala intenció.

—Pues, mira, de malas intenciones está empedrado el cielo; pa que te enteres.

—Però, senyor, per què està tan cremat?

—Eso; quemado, ahora tocas, quemado y oliendo a chamusquina, y ¿por qué? Pues ya te lo he dicho: porque Dios se nos ha pasado al frente revolucionario; porque se ha hecho complicidad de la revolución.

—No será tant, no será tant... "Dios aprieta, pero no ahoga..."

—¡Caramba, pues si llega a ahogarnos! ¿No sabe la trastada que nos ha hecho? ¡Se ha pasado al comunismo!

—No digui!

—Como lo oye. Las izquierdas, sin saberlo nosotros, tenían pacto...

—Amb el dimoni?

—¡Y ca! ¡Con Dios!

—No digui!

—¡Se han comprometido, si ga-

nahan, a no asesinar, a no robar, a no incendiar!

—Que diu ara Sa Il·lustríssima!

—¡Ah! Pero nosotros no nos hemos comprometido a nada. ¡Ja, ja!

—Però, com pot ésser això que diu? Com ha anat?

—Pues, mire, ha sido don Ale el culpable de todo. El nos propuso ensanchar más la base de la República, para que pudiéramos llegar a pie plano a la cima, a cambio de que nosotros le ensanchásemos la Iglesia. El nos cedia un strapelo para sacar ánimas y renunciaba a la masonería. Como prenda, fuimos a llevar un mandil masonico a la iglesia de Nuestra Señora de la Merced. Haríamos una vitrina como la del chaleco de Maura...

—Alça, il·lustríssima, quina conquesta!

—Sí, pero un día desapareció. ¡Nosotros creímos que don Ale lo habría recuperado por la noche y no le dimos importancia. Cosas de don Ale, dijimos.

—¡Tal! —va fer el Dr. Bancells.

—Però ahir varem descobrir amb horror que el portava la Verge. Aleshores, varem examinar les joies per veure si n'hi faltava alguna. No n'hi faltava cap, però totes eren d'or ras.

—Y hemos perdido la fe.

—¡No diga!

—Y las elecciones, que es peor.

Un gest d'en Brunet

Les 100.000 pessetes del Sr. Lerroux

Com els nostres lectors deuen saber, el senyor Lerroux ha tirat La Publicitat pels tribunals i li demana 100.000 pessetes de danys i perjudicis.

Per què?

Per una nota que La Publicitat publicà l'any 1932, en la qual deia, per escrit, del caudillo, allò que tothom diu de paraula—sense ganes d'ofendre el senyor Cambó si-gui dit.

El bonic del cas és que la nota fou escrita pel senyor Manuel Brunet, que aleshores era redactor de La Publicitat.

Per tant, no va estranyar a ningú que ahir a la tarda es presentés a la redacció de La Publi el senyor Brunet en persona.

—Venia —va dir— per arranjar allò d'en Lerroux.

I acte seguit es tragué de la butxaca cent preciosos bitllets de mil pessetes.

—Aquí els teniu — digué—. Els del Front d'Ordre som així... Donen aquestes cent mil pessetes a en Lerroux, que ben seves són.

El gerent de La Publi, avesat a embutxacar-se l'or de Moscou, no quedà gens ni mica sorprès davant d'aquell bé de Déu de moneda.

—En Lerroux s'ho mereix tot—afegeí en Brunet—. A més des que estem coalitzats ens hem fet tan amics...

—Què voleu dir?

—Que amb l'amistat que hi ha, encara que no les hi donés, també...

—Sí, vaja, entesos!

El gest del senyor Brunet ha estat favorablement comentat.

El senyor Cambó demana l'excedència al Dr. Iru-ruta i es torna a retirar de la política

(Ve de la primera pàgina)

"No se culpe a nadie de mi muerte. Les incidències de la vida política catalana, que han convertit la convivència ciutadana en una lluita cruel, a una guerra civil sanguinària i ense fre. No ha estat possible que la Lliga, com hauria fet si hagués triomfat, n'hagi posat a les quatre rodes. No ha estat possible perquè, cal confesar-ho, hem estat derrotats.

El poble, cal també dir-ho entre nosaltres, no està per nosaltres. No obstant, es veu ben clarament per l'examen de les candidatures, que hem triomfat i que el poble està amb nosaltres. Es veu ben clar perquè si examinem la votació de les esquerres podem veure que tota la votació que han tingut els diputats netament catalanistes, que es pot dir que són tots, és dels afiliats a la Lliga. Però no es pot demostrar perquè En Pol és mort i En Parpal és una pepa.

Hem estat, doncs, derrotats i, si la derrota no és tan aclaparadora com ha sortit de les urnes degut a la manera bruta que les esquerres han portat l'elecció, arribant a l'extrem de dur-la amb ordre, cosa que havíem quedat que era privatiu del Front d'Ordre, com havíem quedat, hem estat, no obstant, derrotats.

Però les esquerres no han fet la revolució i això és una victòria nostra perquè no l'han poguda fer perquè la immensa majoria dels vots de les esquerres eren de gent de dreta que, com saben, i com hem dit, és contrarevolucionària.

Al costat de l'alegria que això indubtablement em produeix, hi ha la tristesa de veure l'abandó en què ens han deixat els nostres aliats. La Lliga ha tingut els mateixos vots de sempre. Això vol dir que els cedistes, monàrquics i radicals no han votat, tot i el nostre dolorós sacrifici de votar-los a ells. Cert que han començat de posar en pràctica el programa que amb nosaltres havíem promès, per si baixaven les esgarrifades i que, en aquest sentit, és una mala marca. Els valors han baixat, de sobte com havíem convingut i s'han paral·litzat obres i indústries perquè els diners que s'hi havien d'emprar puguin ésser invertits en la compra d'aquests valors baixats. Però si l'economia és un factor importantíssim en la vida dels pobles, com diuen els nostres genies, si podem esperar confiants que el Govern de les esquerres, amb la seva acció energètica farà pagar altre cop els valors que, després d'abocar-los al mercat hem comprat de sotamà, acció que coadjuvarà a la seva pujada i per tant a la represa dels negocis, això no és tot, i aquesta lluita despietada, el sacrifici de trenta anys de catalanisme per un negoci fallit, l'obediència que m'he vist forçat a prestar a l'autoritat diocesana, m'ha deixat surmenat, fatigat i aplomat. El desgany de veure'm obligat a abandonar Barcelona ciutat per la circumscripció i la tristesa de veure la derrota dels meus companys de candidatura era massa preciosa per a Catalunya per no procurar conservar-li i, demanant al senyor Bisbe l'excedència en els meus nous deures de catòlic militant, d'altra banda ja inútils, deixo a En Ventosa la direcció de la Lliga i, tot i recordant-li que, malgrat tot, la Lliga és un partit més catalanista quan menys ho sembla, cosa que ell comprendrà perfectament, com ha comprès sempre, em retiro amargat, no a casa, sinó al meu vell yacht "Catalonia" per oblidar, en les rutes de les mars, tanta ingratitude i tanta fatalitat.

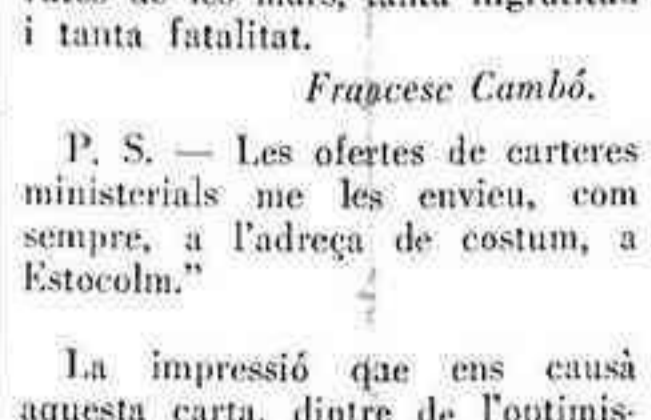
Fraçesc Cambó.

P. S. — Les ofertes de carteres ministerials me les envieu, com sempre, a l'adreça de costum, a Estocolm.

La impressió que ens causa aquesta carta, dintre de l'optimisme, fou més aviat penosa.

Profecies

...i si sou bons minyons, anireu al Cel.

MERCAT DE OCASIONS

Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIO Corts, 414 - Tel. 30422

LA REGLA SUSPESA
TORNARA RAPIDAMENT I SENSE PERILL AMB Perles FEMI
Unic producte d'acció segura per al fi que ha estat creat
REBUTGEU IMITACIONS QUE APROFITEN LA FAMA D'AQUEST CELEBRE PRODUCTE-VENDA A FARCIES.

orelles esgarrifades

NO L'ENTENEM DE CAP PA-RAULA

Renovación, el diari de l'ací caic, ací m'aixeco, el diumenge passat deia:
Los tenebrosos catalanistas de "La Publicitat" huelen a humedad de caverna. ¡Zool a ellos! No "al xis" es lo que precisan, sino un esropajo co nque le resguen las entrañas roñosas y un pico para que hagan patria catalana trabajando.

Aquest estil de l'Amichatis encara fa estralls!

EL SUICIDI S'HA SUICIDAT

D'Ultima Hora del dijous:
Uns veïns i uns guàrdies urbans han traslladat ràpidament el suïcidi i la seva neboda al Dispensari del carrer del Rosal, en el qual el primer ha mort al cop de pocs moments d'ingressar-hi.

Estem tranquils. Ara ja no es podrà suïcidat mai més ningú. El suïcidi és ben mort i enterrat.

GENT AVANÇADA

En un anunci d'Ala Littoria, companyia italiana de línies aèries, que donen al Publi, hom hi pot llegir, quan encenen els llums, el següent:

Calendario para el año 1936. Abans o després de Jesucrist?

PAISOS SALVATGES

Del sumari del Bressi del dia 12:
La conquista de Ogaden — Veinte días el cadáver del dedaz Baraha, fue custodiado por su perro, por Henry de Monfreid.

S'ha d'anar a Abissínia per trobar gossos amb noms d'escriptor.

El refugi del "Be"

Una carta del Sr. Abadal

Acompanyada d'un atent besalamano en el qual se'n prega la publicació, hem rebut la següent carta:

"Molt senyor meu i de la meua més distingida consideració: Trovant-me en el trance de no poder explicar als meus llegidors de "La Veu" les causes per a les quals he estat imposada la censura, precli me jassa l'honor de vulgaritzar-me les seves columnes per a parlar clar i català ab perdó de les persones honrades.

L'imposició d'aquella censura qu'ens agarrota es una altra de les vils manobres de les esquerres revolucionaries qu'ens volien privar l'expressió lliure del nostre pensament. Com haura vist per les coses que no's poden dir comprendrà que es nomes a "La Veu" que es vol privar de defensar los llurs ideals no deixant-li dir co que passa qu'ns pugui afavorir. Jo li prec dones, ja que vostè es una publicació lliure i imparcial, que vulga atendre les peticions que li faran els redactors de calamitats de "La Veu" de les diverses seccions de tancament de fabricques, por dels rics, arribada del comunismo, degollació d'innocents, crema de convents i esglesies, baixa de valors i altres coses i jo per la meua part m'adelanto a demanar-li que em vullga reservar un lloc pera mi per la meua secció de toros, que ni la censura ni "La Veu" no em deixen publicar. Si vol atendre el meu prec, la setmana entrant rebra la primera cronica tuirina amb l'agrahiment chipè del seu atent i segur servidor olé, que li brinda el primer, berrendo en negre.

Raymond d'Abadal."

MERCAT DE OCASIONS

Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIO Corts, 414 - Tel. 30422

No té veu. Ni vots.

Les dretes guanyen les eleccions a Etiopia

Asmara, 16. — Les eleccions es presenten esplèndides. Per les notícies que es van rebent es veu que el Front Català d'Ordre té una victòria esclatant a totes les circumscripcions. Ara, que el Papa fa pregarries, com és natural, perquè guanyin les dretes. Per això el Lenin a casa.

Mussolini.

LES DRETES COMENCEN EL SEU PROGAMA

Asmara, 18.—Després de la decisiva victòria de les dretes, aquestes es disposen a posar en pràctica el seu programa de reconstrucció i pacificació.

De moment, ha estat resolt el problema de l'atur forçós. La industrialització de l'enterrament de cadàvers dels morts, electors de les esquerres, ha donat ocupació a milers de parats. Altres, troben feina ben remunerada en l'enderrocament de les habitacions esquerres per substituir-les després per altres de dretanes, modernes i confortables. Les obres públiques, carreteres per facilitar el manteniment de l'ordre i mines per donar feina i impulsar l'economia més que no pas per extreure les riqueses del subsol, són impulsades amb tota energia i amb tot el foment del treball nacional. Els obrers esquerres es trobaran més ben tractats, més ben vestits i més ben uniformats, i els de les dretes rebren el mateix i, a més a més uns galons. Les grans companyies patriòtiques rebren concessions proporcionals al seu patriotisme.

L'ordre queda assegurat per la victòria del Front Català d'Ordre. L'amic Manuel Brunet ha tramés un telegrama de felicitació al ras Gugsu.

Bodoglio.

COACCIONS DE LES DRETES... VICTORIA MORAL DE LES ESQUERRES

Addis Abeba, 16.—Les eleccions es van fer normalment i les coaccions són enormes i l'adversari no repara en tota mena de mitjans. Les esquerres es troben impossibilitades d'emetre lliurement el sufragi, amenaçades com són per la propaganda dels avions, metralladores i tancs de l'ordre públic al servei de l'adversari. De totes maneres, es confia en una gran victòria moral.

Haile.

LES ESQUERRES FEIEN VOTAR ELS MORTS

Roma, 17.—El Govern desment rodonament les notícies de les esquerres d'Addis Abeba sobre coaccions. Les eleccions s'han fet amb tota normalitat i la força pública s'ha limitat a garantir el dret del sufragi i evitar les trampes. A les imputacions de les esquerres cal contestar que aquest conglomerat revolucionari pretenia fer votar els 60.000 morts pels quals ha estat derrotat. El Govern viola un cop més la seva imparcialitat. L'adversari pot exercir lliurement el dret

Bodoglio.

No ens ha votat ni Déu!

LA TUPINADA

—Està vist: només m'he equivocat de vint anys!